

האם קיימת זנות בהסכמה?

ד"ר רוברט ברנון, המחלקה לפסיכולוגיה, ברוקלין קולג'

האם צריכה להיות התנגדות משפטית (או כל התנגדות פמיניסטית פוליטית) להסכם בהסכמה הדדית, בין שני בגירים, להחליף כסף בתמורה למין?

לפי שנענה על השאלה, יש לחשוב מעט יותר אודות המשמעות של המילה "הסכמה". אם אנחנו אומרים שאדם (כלומר, אישה) מסכים לקיים יחסי מין עם זר, למה אנחנו מתכוונים למעשה, או צריכים להתכוון? לכל הפחות, זה צריך לומר גם ש:

- היא קיבלה החלטה מודעת, שהייתה פחות או יותר חופשית ומתוך בחירה עצמאית.
- היא הבינה למה היא מסכימה.
- היו לה חלופות סבירות ונגישות כלשהן (מלבד להיות הומלסית, לסבול מרעב, מחסור וכד');
- הייתה לה את הזכות, לאחר שהסכימה, לשנות את דעתה בכל עת.

בהוליווד הגדולה (תחשבו על "אישה יפה") ובמושג האמריקאי המסורתי של הזנות, כל ההיבטים האלה של ההסכמה מתוארים לרוב כ... נכונים. בתרחיש מוכר זה, היא, בגירה, שיודעת מה היא עושה, אחראית לעצמה, יכולה להתפטר מתי שהיא רוצה, אבל היא בחרה לעשות כסף טוב בדרך זו. סרסור או לקוח שתלטני ואכזר לעולם אינם חלק מהסצנה.

אם כן, מה צריכה להיות הפרספקטיבה הפמיניסטית על סוג זה של זנות מרצון? ובכן, סביר להניח שזו תהיה תגובה רפה למדי. משהו כמו... משיכת כתפיים. כנראה שאף אחד לא יהיה שמח לגלות שבתו, אמו, אחותו או בת זוגו היו מעורבות בזנות. הפמיניסטיות בטח (כמו רוב האמריקאים) לא היו רוצות לקדם את הזנות ב"יום קריירה" בתיכון המקומי. אבל מצד שני, למבוגרים לרוב יש הזכות לקבל החלטות בכוחות עצמם, טובות או רעות, כל עוד הם לא פוגעים באף אחד אחר. ובהינתן כל הסוגיות הבווערות שיש לטפל בהן, לפמיניסטיות בטח לא הייתה אנרגיה להתמודד עם התנהגות מינית בהסכמה אמיתית. בהחלט לא הייתה תנועה פמיניסטית כלל עולמית לביטול הזנות והסחר בבני אדם.

הסיבה שכן יש תנועה נגד הזנות היא שבעולם האמיתי של היום, כמעט כל הזנות מתרחשת למעשה תחת נסיבות שונות לחלוטין מהגרסה ההוליוודית, בה קיימת הסכמה. המחקר מצא שנשים שנעשה בהן שימוש בזנות לא קיבלו החלטה בוגרת ומושכלת: הגיל הממוצע של כניסה לזנות הוא 14, והנסיבות הן לרוב מחרידות. הבנות שמגויסות מעבר לים, למעשה מעולם לא שמעו את האמת על החיים שמחכים להן. ולמעשה, אין שום אפשרות ליציאה, אסור לעשות אחורה פנה. הנערה תישלט על ידי אדם חסר רחמים שעובד עם רשת של רבים אחרים, רובם גברים; במציאות היא שפחת מין. היא לעולם לא תראה את הכסף שהם עושים על ידי למכור אותה שוב ושוב לאין ספור גברים אחרים. החיים שלה ייהרסו בגלל השימוש בה בזנות במשך שנים, אם היא תשרוד.

עובדות אלה אולי נשמעות סנסציוניות, אבל כולן תועדו בשפע. אכן קשה לאסוף עובדות אמיןות אודות הזנות, אבל נעשה מספיק מחקר עצמאי על ידי חוקרי מדעי החברה כדי לבסס כמה עובדות משמעותיות. שלושה מחקרים מפורסמים אודות זנות גילו בנפרד שהגיל הממוצע של כניסה לזנות הוא ארבע עשרה (Weisberg, 1984; Silbert & Pines, 1982; Gray, 1973). מחקר ממשלתי עדכני יותר מ-2001 קבע שהגיל הממוצע של כניסה לזנות הוא 13

(www.justice.gov/criminal/ceos/prostitution.html). כמה מהילדות הקטנות האלה נוצלו בזנות בגילאים 9, 10 ו-11 (Silbert & Pines, 1982). בגלל גילן הצעיר וחוסר הניסיון שלהן, למעטות מהן יש משאבים אחרים להישרדות. רובן לא סיימו תיכון, ולרובן היה אפס ניסיון תעסוקתי (Farley, 2007; Giobbe, 1990, p.72).

ממצא מרשים במיוחד הוא שאחוז מדהים מהבנות האלה כבר היו קרבנות התעללות מינית בביתן. כל כך הרבה חוקרים כבר דיווחו על זה, שאי אפשר להטיל בכך ספק. הרבה חוקרים דיווחו באופן עצמאי שבין 60%-ל-70% מהנשים בזנות עברו התעללות מינית כילדות (Widom & Kuhn, 1996; Murphy, 1993; Belton, 1992; Simons & Whitbeck, 1991; Weisberg, 1984, p. 4; Silbert & Pines, 1983; 1982, p.479; Papery & Deisher, 1983; James, 1977 & James, 1980). התעללות בידי קרובי משפחה מבוגרים מהן - לרוב אבות, אבות חורגים ואבות אומנה - היא הנפוצה ביותר. לא כל קרבנות ההתעללות המינית בילדות מגיעות לזנות, או להפך; אבל יש קשר סטטיסטי חזק כל כך שברור שלהתעללות המינית בילדות יש תוצאות קטסטרופליות. למעשה, זהו הגורם המנבא העיקרי של בריחה מהבית וניצול בזנות. "כולנו עברנו ניצול מיני, שוב ושוב, ונאנסנו. כולנו הוטרדנו מינית ועברנו התעללות מינית כילדות, אתה לא יודע את זה? ברחנו כדי לצאת מזה. נזרקנו החוצה, נזרקנו הצידה. אנחנו היינו ברחוב מאז גיל 12, 13, 14." (Boyer et al., 1993, p.16)

38% מהבנות שנכללו באחד המחקרים נוצלו לצורך צילומים פורנוגרפיים לפני גיל 16, ו-10% לפני גיל 13 (Silbert & Pines, 1982). פורנוגרפיה היא ענף בתעשיית המין שמתמזג עם זנות מצולמת עד לבלי הפרד, למרות שהוא מזיק גם למעגל רחב בהרבה של נשים וגברים בתרבות, באופן עקיף, דרך התעללות בנשים שעוברת ארוטיזציה ומקבלת "הרגשה סקסית" (Brannon, 1991; Russell, 1993; Linz & Malamuth, 1993).

הרוב המוחלט של נשים שמונצלות בזנות הן כנראה בשליטת סרסור אחד או יותר (הן מקבלות הוראות, חיות בפחד מאלימות, מוסרות את כל הכסף). כמה מחקרים של זנות רחוב הגיעו למסקנה שמעל 90% מהן נשלטות על ידי סרסור (Barry, 1979). מחקר שעסק בנשים שעסקו בזנות מבתי מלון העריך שמעל 80% מהן נשלטו על ידי סרסורים (Prus & Irini, 1980). מבין הנשים שעזבו את הזנות ואז יצרו קשר עם שירותי ייעוץ לחלופות לזנות באורגון, 84% מהן נשלטו במישרין על ידי סרסור (Hunter, 1994). מכתב זה, שקיבלה מישל קלרק מפרויקט ההגנה באוניברסיטת ג'ונס הופקינס, מספר על חלק מהמציאות מאחורי הסטטיסטיקות:

מישל היקרה, רציתי לדבר איתך, כדי להסביר לך שיש הרבה נשים אמריקאיות שנמצאות באותו מצב כמו הנשים שנסחרות מעבר לים. אני מספרת לך את הדברים האלה מהניסיון שלי. קנו אותי ומכרו אותי בין גברים בארה"ב. אני נקבה לבנה, נולדתי כאן. הבת שלי הוחזקה כבת ערובה, כדי שאני אוכל "לעבוד". בשנה אחת, ראיתי אותה ליום אחד. אימא שלי, שהיא עכשיו בת 77, הוכתה מספר פעמים בגללי. ראיתי הרבה מהחברות שלי נהרגות. לעתים קרובות קל יותר להתאבד מאשר לדעת שתעבור עינויים כל הלילה כשתגיע הביתה ולא תוכל לישון לפני שתחזרי לעבוד. היו לי 81 עצמות שבורות, כולל האף שנשבר 3 פעמים, הלסת שלי שנשברה, הצלעות שלי נשברו 28 פעמים שונות. הרגליים שלי נשברו כדי שלא אוכל לעזוב... סרסורים משתמשים ב"בתים" (בנבאדה) כדי לאמן בנות שהם לא רוצים להתעסק איתן. הם לוקחים לשם בנות לחודשים כל פעם. אסור לבנות לעזוב בלי שהסרסור יבוא לקחת אותן. כשהוא בא, הבית נותן לו את המזומן שלה... בבקשה אל תשכחו את הבנות האמריקאיות. יש כאן בנות שגם אין להן אף אחד לדבר איתן.

עוד כמה עובדות. בערך 16% מהגברים הבגירים בארה"ב הכירו בכך שצרכו זנות בזמן מסוים (Monto, 2004). אישה שנשלטת על ידי סרסור ומנוצלת בזנות רחוב כנראה תימכר לעשרה גברים או יותר ביום, 1,500 גברים בשנה

(Baldwin, 1989, p.123). בראיונות שנערכו עם 785 נשים בזנות, בתשע מדינות, 89% מהן אמרו שהן היו רוצות לברוח מהזנות מייד (Farley et al., 2003). במחקר אחד, 65% מהנשים בזנות הוכו ועברו התעללות גופנית על ידי לקוחות (Silbert & Pines, 1981). בשנה אחת בעיר ניו יורק, דווח על 200 רציחות של נשים בזנות (Rosen, 1981). 75% מ"נערות הטלפון" במחקר אחד ניסו להתאבד לפחות פעם אחת. בתי חולים ציבוריים ציינו שבערך 15% מכל קרבנות ההתאבדות הן נשים שכנראה נוצלו בזנות (Erbe, 1984, p. 618-19). לבחינה מלאה יותר של המציאויות והחוקיות של הזנות, ראו "Taxing Prostitution? Please Think Again... and a bit Deeper", במקום אחר באתר .Nomas.org

אבל האם אין "זונות מאושרות"?

אבל האם אין חריגות? מה עם הסכמים בהסכמה אמיתית וכנה בין שני מבוגרים, לקיים יחסי מין תמורת כסף? האם אין שום "זונות מאושרות", נשים שבאמת רוצות לקיים יחסים תמורת כסף, לפחות בנסיבות בטוחות? נשים שיכולות לעשות משהו אחר כדי לשרוד, שיש להן בחירות, אבל מעדיפות לעשות את זה?

קשה יהיה להכחיש שיש לפחות כמה, מכיוון שהן כותבות ספרים ומופיעות בתוכניות טלוויזיה. הסופרת והדוקטור קרול קווין (Queen) מתגאה בכתב בעבודתה כזונה (וגם מביעה עניין בסקס עם חיות). סופרת ודוקטור אחרת מקליפורניה עם "גישה חיובית למין", וונדי צ'פקיס (Chapkis), כל כך אהבה את העיסוק בזנות שהיא כתבה על לשלם \$75 עבור סקס, אבל הרגישה שהיא הייתה נהנית מזה יותר אם היא הייתה מקבלת כסף. מישהי בשם "זונת השני" נואמת נאומים ומוציאה הצהרות לתקשורת. יש אנשים יחידים כאלה. אבל קבוצה זו כל כך מצומצמת, שתעשיית המין המסחרית העצומה הייתה מתמוטטת בין לילה אם היה עליה להסתמך על נשים שרוצות לעסוק בזנות. והמעגל הקטן הזה, עם השיק הרדיקלי, רחוק מאוד מהמציאות הורסת החיים של מה שבאמת קורה לרוב המוחלט של הנשים והנערות הצעירות שנסחפות לזנות.

אם כן, זו התשובה שלנו לשאלת הזנות בהסכמה אמיתית, וההשלכות של תשובה זו על המדיניות:

כן, ללא ספק יש לפחות כמה נשים שיש להן אפשרויות אחרות בחיים, אך הן עדיין בוחרות לעסוק בזנות. (אנחנו מעריכים שיש בין 100 ל-300 נשים בקטגוריה הזאת, היום בארה"ב.) אולם המדיניות הציבורית והחוקים לא צריכים להיות מבוססים על מצבים אלה, כי הם מאוד לא טיפוסיים לעינינו המחרידים, ללא הסכמה, שעוברות רוב הנשים, הבנות והבנים המנוצלים בזנות.

ובניגוד מרתק, הנה מה שתעשיית המין והתומכים בה נוהגים לומר:

אין ספק שיש כמה נשים שעוברות כפיה או שמשועבדות על ידי סרסורים וסוחרים בבני אדם, וזה נורא, ואין להרשות זאת. אולם המדיניות הציבורית והחוקים לא צריכים להתבסס על מקרים כמה, משום שהם כל כך בלתי חריגים ובלתי טיפוסיים.

כל צד טוען שיש "כמה" מקרים של התרחיש ההפוך, אבל קיימת אי הסכמה מוחלטת לגבי האחוזים היחסיים. הנה דוגמה מרשימה:

שאלנו בנפרד שני "מומחים" מקצועיים בנושא הזנות שאלה שנוגעת ישירות ללב שתי הפרספקטיבות השונות: "איזה אחוז של נשים (המנוצלות) בזנות נשלטות על ידי סרסורים?" האחד ענה מתוך מחשבה "בערך... 98%". השני, בראיון נפרד בערך חודש אח"כ, ענה על אותה שאלה: "בערך... 2%".

אין ספק ששני ה"מומחים" לא יכולים להיות צודקים בו זמנית. (האחד ניהל תוכנית לניצולים הבורחים מהזנות; השני עבד בקבוצת תמיכה ציבורית בזנות.) אבל מכיוון שזו שאלה עובדתית, צריך להיות קל לגלות את האמת.

ואולם... כפי שנאמר כבר, בנושא הזנות עדיין יש מעט מדי נתונים סטטיסטיים אמינים. יש הרבה ראיות מתחום מדעי החברה, כמובן, אבל כמעט כולן מקומיות ומוגבלות. עדיין לא היו חקירות באיכות גבוהה בקנה מידה לאומי. הרשת מלאה ב"עובדות" לכאורה אודות זנות, אבל יש שונות גדולה מאוד בין המקורות השנים, תלוי בקבוצה התומכת בהם. מקור עדכני שמפנה לרוב העבודה האמפירית במדעי החברה בנושא הזנות הוא ספרה של ד"ר מליסה פארלי (Farley), "Prostitution & Trafficking in Nevada: Making the Connections" (2007), למכירה ב-Amazon.com.

יש לשקול גם את המשמעותיות של "נתונים" במדעי החברה ואת ההקשר שבו נתונים אלה כנראה נאספו. נניח שנוכל איכשהו לאתר כל אדם ואדם המנוצל בזנות היום, בין אם מסכימים מרצונם ובין אם לאו. מה הם היו אומרים, ולמה? כמה מהם היו חופשיים לספר את כל האמת? מה המחיר הפסיכולוגי של לומר "לא" או "כן"? מושג ההסכמה האמיתית מרובה שכבות, אבל אנשים יכולים להרגיש שהם מסכימים משום שהם למדו לקבל את מה שקרה להם. יש להיות זהירים בהבנת ההצהרות של אנשים המנוצלים בזנות, אפילו אם היה אפשר - ואי אפשר - להשיג מדגם מייצג.

לרוב החוקרים האקדמאים, משקל היתר של הראיות המדעיות מצביע למסקנה שהזנות היום בארה"ב רובה המכריע - 85% - 95%, הוא מהסוג ההרסני, ללא אפשרות היציאה. (בהעדר נתונים אמיתיים בעלי בסיס רחב, עדיין יש מעט מרחב לויכוח.)

זנות והחוק בארה"ב

תהיה מה שתהיה הדעה שלנו בנושא חליפין בין יחסי מין לכסף, בין אם הדבר נעשה בהסכמה ובין אם לאו, מדובר במעשה בלתי חוקי. בכל 50 המדינות - מלבד כמה מחוזים כפריים בנבאדה - מתן כסף בעבור שירותי מין הוא פשע של הקונה ושל המוכר. פמיניסטיות לא אחראיות לחוקים המדינתיים האלה, ולמעשה הן מאוד ביקורתיות כלפיהם. החוקים הקיימים נגד זנות במדינות פגומים באופן עמוק שאינו בר תקנה. הם מגדירים את המכירה ואת הקנייה של סקס כעבירות שוות, ומגדירות את שתיהן כ"עבירות קלות". האכיפה עוד יותר גרועה: חוקים מדינתיים נאכפים באופן שגרתי רק נגד נשים המנוצלות בזנות, ולעתים רחוקות מאוד נגד לקוחות או סרסורים.

אבל במובן ריאליסטי, דה פקטו, זנות בהסכמה אמיתית יכולה לקרות כמעט בכל מקום בארה"ב ללא כל מכשול רציני. אין זו זכות מוסרית או משפטית, אבל כל עוד הדבר נעשה מחוץ לעין הציבור, הסבירות שמישהו יפריע נמוכה.

יש צביעות בגישת הבסדר - אבל - תדאגו - שלא - יראו הנוכחית, ללא ספק. ואין ספק גם שהחוקים הנוכחיים גורמים חוסר נוחות לגברים שרוצים לחקור את המיניות שלהם, או ליהנות ממגוון מערכות יחסים, בלי שיצטרכו להתחמק או לנהוג בחשאיות. אבל זה לא חוסר צדק שמתקרב אפילו לסדר הגודל של מה שידוע לנו היום שקורה לאלפי אנשים, רובם נשים וילדים, שחיהם נהרסים בכך שמרמים אותם וכופים עליהם להיכנס לעולם העבדות המינית. הפעילות הפמיניסטיות חשות אחריות כלפי מיליוני הקרבנות של הרדיפה המינית הפטריארכאלית, לא כלפי הגברים שרוצים לקנות מין ביתר נוחות.

אומרים לפעמים שזנות חוקית או ממוסדת מצליחה כיום בכמה מדינות אירופאיות. מה העובדות? המקור ההשוואתי הטוב ביותר בנושא זנות בעולם הוא כנראה אוסף Ostshoorn, "הפוליטיקה של הזנות" (הוצאת אוניברסיטת קיימברידג', 2004), עם פרקים נפרדים לצרפת, הולנד, בריטניה, ארה"ב, אוסטרליה, ישראל, קנדה, פינלנד, שוודיה, אוסטרליה וכמה מדינות אחרות. ספרה של Kathleen Barry, "הזניית המיניות" (הוצאת אוניברסיטת ניו יורק, 1995), בוחן אף הוא את התוצאות של כמה סוגי מדיניות ממשלתית על זנות, כולל בסין ובויאטנם.

אפשר לקרוא את המקורות האלה ואחרים ולהסיק מסקנות אישיות, אבל אנחנו מאמינים שזה מה שהראיות מוכיחות. יש מספר סוגי מדיניות ממשלתית בנושא הזנות (איסור, לגליזציה, הסדרה, דה-קרימינליזציה, וסוגי משנה) שנראים שונים למדי מבחינה משפטית. אולם למעשה, כולם דומים להפליא, במציאות היום יומית. סרסורים וסוחרים למעשה פעלו והפיקו רווחים עצומים מה"עיסוק" החוקי. לקוחות או ג'ונס (Johns) יכולים היו לקנות סקס בנחות. הנשים בזנות נוצלו, קיבלו מעט כסף, עברו התעללות ולא הייתה להן שליטה אמיתית בחייהן.

מדינות כמו הולנד, צרפת וגרמניה, בהן יש סוגים שונים של זנות חוקית, אכן מצליחות. הן מצליחות מנקודת המבט של הממשלה, מצליחות בשביל הלקוחות הגברים, ו(בעיקר) מצליחות בשביל הסרסורים וכל המשקיעים, העובדים והתומכים שלהם. אבל הן רחוקות מ"להצליח" מבחינת הנשים הצעירות שנעשה בהן שימוש בזנות, הסחורה האנושי שנמכרת ולעתים קרובות נהרסת, להנאתם ולעשרם של אחרים.

מדינות אחרות, בתקופות אחרות, הצליחו הרבה יותר. בקונסטנטינופול של 335 לפנה"ס, תיאודורה, הקיסרית של הביזנטין, הוציאה צו שקבע עונש מוות על פיתוי אישה לזנות. היא אף המירה את אחד הארמונות הגדולים שלה למקלט, בו נשים שנוצלו בזנות יכולות היו להתחיל בחיים חדשים (Chicago, 1979, p.72). בארבע עשר המאות שחלפו מאז, האינטליגנציה, ההגינות והחמלה של הממשל מעולם לא התקרבו לרמה הזאת.

המדינה שמובילה את העולם היום מבחינת טיפול אינטליגנטי בזנות ובסחר היא שוודיה. מדינה מתקדמת זו הציעה מספר שירותים וסיוע במקום כליאה והטרדות לאנשים המנוצלים בזנות, ובמקום זאת הטילה עונשים על לקוחות ועל סרסורים. כתוצאה מכך, היום יש בשוודיה את הרמה הנמוכה ביותר של סחר בבני אדם באירופה. סגן ראש ממשלת שוודיה אמר הכול די בבירור:

"יותר מדי גברים רואים נשים בתור חפצים, בתור משהו שאפשר לקנות ולמכור. לפי החוק השוודי, כבר לא מותר לקנות אדם אחר למטרות זנות. גופה של אישה זה לא אותו דבר כמו כוסית ברנדי, או גלידה אחרי ארוחה טובה. נשים ונערות הן... בני אדם, ולכן הן לא למכירה. זנות וסחר בנשים נוגע בלב נושא זכויות האדם, אי שוויון מגדרי, אפליה מינית וגזעית, ומחסור כלכלי, וכן בשלטון החוק, שליטה בפשע, אכיפת חוק ושחיתות... נשים אינן למכירה. הפסיקו את הזנות ואת הסחר בנשים וילדים." (Winberg, 2/24/2003, Washington D.C.)

הפניות

- Barry, K. (1979) *Female Sexual Slavery*. NYU Press, New York.
- Barry, K. (1995) *The Prostitution of Sexuality*. NYU Press, New York.
- Belton, R. (1992) *Prostitution as traumatic reenactment*. 8th Annual Meeting of International Society for Traumatic Stress Studies, Los Angeles, CA, October 22.
- Boyer, D., Chapman, L., & Marshall, B. (1993) *Survival Sex in King County: Helping women out*. Report Submitted to King County Women Advisory Board, March 31, 1993, Northwest Resource Associates, Seattle.
- Brannon, R. (1991) *Torturing women as fine art: Why some women & men are boycotting Knopf*. *On The Issues*, Fall, 18-21.
- Chicago, J. (1979). *The Dinner Party: A Symbol of Our Heritage*. Anchor/Doubleday, Garden City, New York.
- Erbe, N. (1984) Prostitution: Victims of men exploitation and abuse. *Law and Inequality*, 2, 609.
- Farley, M. (2007) *Prostitution & Trafficking in Nevada: Making the Connections*. San Francisco: Prostitution (2003) Prostitution [et.al](#) Research and Education. ISBN 0615162053 (Available on Amazon.com) Farley, M, and trafficking in nine countries. In Farley, M. (Ed.) *Prostitution, Trafficking, and Traumatic Stress*. The Haworth Press Inc.
- Giobbe, E. (1990) Confronting the Liberal Lies About Prostitution. In Leidholt, D., & Raymond, J. (Eds.), *The Sexual Liberals and the Attack on Feminism*. Pergamon, New York.
- Gray, D. (1973) Turning-Out: A Study of Teenage Prostitution. *Urban Life & Culture*, 1, 401.
- Hunter, S. K. (1994) Prostitution is cruelty and abuse to women and children. *Michigan Journal of Gender and Law*, 1, 1-14.
- James, J. (1980). *Entrance into Juvenile Prostitution*. Final Report 48, National Institute of Mental Health.
- James, J., & Meyerding, J. (1977) Early sexual experiences and prostitution. *American Journal of Psychiatry*, 134, 1382-1385.
- Linz, D., & Malamuth, N. (1993). *Pornography*. Sage Publications, Newbury Park, CA.
- Monto, M.A. (2004) Female prostitution, Customers, and Violence. *Violence Against Women*, 10 (2), 160-188.
- Murphy, P. (1993) *Making the connections: Women, Work and Abuse*. Paul M. Deutsche Press, Orlando, FL.
- Ostshoorn, J. (Ed.) (2004) *The Politics of Prostitution*. Cambridge University Press.
- Papery, D, & Deisher, R. (1983) Maltreatment of adolescents. *Adolescence* 18, 499-506.
- Prus, R., & Irini, S. (1980) *Hookers, Rounders, and Desk Clerks*. Gage Publishing, Toronto.
- Rosen, R. (1982). *The Lost Sisterhood*. Johns Hopkins Press, Baltimore.
- Russell, D. E. H. (Ed.), (1993) *Making Violence Sexy*. Open University Press, Buckingham, United Kingdom.
- Silbert, M., & Pines, A. (1981) Sexual child abuse as an antecedent to prostitution. *Child Abuse and Neglect* 5, 407-411.
- Silbert, M., & Pines, A. (1981) Occupational Hazards of Street Prostitutes,â€ 8, *Criminal Justice and Behavior*.
- Silbert, M., & Pines, A., (1982) Entrance Into Prostitution. *Youth and Society*, 13 (4), 471-500.

Silbert, M., & Pines, A., (1983) Early sexual exploitation as an influence in prostitution. *Social Work*, 28, 285-289.

Simons, R., & Whitbeck, L. (1991) Sexual abuse as a precursor to prostitution and victimization among adolescent and adult homeless women. *Journal of Family Issues* 12 (3), 361-378.

Weisberg, (1984) Children of the Night: The Adequacy of Statutory Treatment of Juvenile Prostitution, 12 *American Journal of Criminal Law* 1, 5-6.

Widom, C., & Kuhn, J. (1996) Childhood victimization and subsequent risk for... prostitution and teenage pregnancy. *American Journal of Public Health*, 86(11), 1607-1612.

Winberg, Margareta, Deputy Prime Minister of Sweden. Conference: *Path-breaking Strategies in the Global Fight Against Sex Trafficking*, Monday, February 24 , 2003, Hyatt Regency Hotel, Washington D.C., USA.